

„Danferen“
ET NYHEDS- OG OPBYGGELSE-
BLAD FOR DET DANSKE
POLK I AMERIKA,
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.
„Danferen“ udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adressforandring
etc. med Undtagelse af Bidrag til
Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebraska.
Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondancer, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.
Entered at Blair Post office as second
class matter.
Acceptance for Mailing at special
rate of postage, provided for in Section
1103, Act of Oct. 3, 1917, author-
ized on July 8, 1918.
Advertising rates made known upon
application.
I Tilfælde af, Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
sædvanlige Postkontor. Skulde dette ikke
hjælpe, bedes man henvende sig til „Dan-
feren“'s Kontor.
Naar Læsere henvender sig til Folk,
som averterer i Bladet, enten for at
købe hos dem eller for at få Oplysning
om det averterede, bedes de altid om-
tale, at de saa Avertissementet i dette
Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

ffrevet en Afhandling om folkelig
Regering i forbindelse med en Re-
vison af Norges Konstitution, i hvil-
ket Land han er født.
Amerikansk Soldat under Bor-
gerkrigen, 18 Aar gammel, har
Nelson gennem en lang Karriere i
det offentlige Liv taget ledende Del
i alle denne Generations store
Spørgsmaal.
Han har været Kongresmand,
Guverner og Senator, og skønt han
er en temmelig stærk Partimand,
saa er han saa meget stærkere Ame-
rikaner, at Præsident Wilson ud-
talte det Haab, at Senator Nelson i
Aar vilde saa alle Partiers End-
orsement og blive valgt til den
fjette konstitutive Termin i Senatet,
og hans Ænke opfyldtes.

The Lutheran Brotherhood.

Om denne Forening skriver Den
norske lutheriske Kirkes Formand, Dr.
S. G. Stub i „Lutheraneren“ af
16. Oktober:
„Der kan ikke stilles en for-
stærkt Opfordring til vort Kirke-
folk om at melde sig ind i „The
Lutheran Brotherhood“. Vi ved,
hvad saadanne store Foreninger som
J. M. C. A. og K. o. C. har mag-
tet at udrette ikke mindst nu i Kri-
gens Tider, men ogsaa ellers. Saa-
lunde vor lutheriske Kirke for Har-
tunge haft en stor Lutheran Broth-
erhood, saa havde det været ulige
lettere for os at saa igennem, hvad
der var nødvendigt for vor Kirke
at gøre for vore lutheriske Soldater
og Søfolk. Uden „Brotherhood“
vilde vi ikke haft de Bygninger, vi
har i de forskellige „Camps“, disse
Bygninger, som først og fremmest
har været vore Soldaters firkulde
Sjæm, men ogsaa deres sociale Sjæm.
Efter de Oplysninger, som er med-
delt, er det ikke nødvendigt engang
at danne saadanne Foreninger, men
det vil være tilstrækkeligt, at Me-
nighederne paa Menighedsnuder be-
myndiger deres Sekretærer til at
sende til Formanden for Distrikts-
komiteen Antallet paa de konfir-
merede Medlemmer inden for Me-
nigheden.

Den tredje November skal der
være en saafaldt „Drive“ for at
saa saa mange Medlemmer som mul-
ligt. Naar Brødre, lad ikke denne
vigtige Sag gaa i Glemmebogen!
Kun gennem et enigt Arbejde for
at gøre vor „Brotherhood“ til en
virkelig stor, for vor Kirke re-
præsentativ Forening, kan vi haabe
i Fremtiden at udrette, hvad vi ikke
har magtet hidindtil.

Enhver, som har fulgt med Ud-
viklingen i saa mange Henseender
og lagt Mærke til, hvor vanskeligt
det har været for os Lutheranere
at komme til vor Ret, netop fordi
vi ikke har haft en Repræsentation
saaledes som de reformerte Kirker
har haft i J. M. C. A. og den
katolske Kirke i K. o. C. — maa
indse Nødvendigheden af at gøre sit
til, at vor „Brotherhood“ kan blive
en virkelig Magt. — Regeringen
kan nemlig ikke handle med de en-
feste Kirkesamfund som saadanne,
og den vil ikke det. Men med Fore-
ninger som de nævnte vil den
handle.

Det er glædeligt at se, med hvil-
ken Interesse denne Sag er ble-
ven omfattet inden for den svenske
Augustana-Synode. Ligeledes i
flere andre Synoder. Derfor, Brø-
dre, tag et stort, almindeligt Tag den
3. November, saa det kan melde-
s, at „Brotherhood“ nu tæller de fle-
ste mandlige Medlemmer af Den
norske lutheriske Kirke i Amerika.

Det har været lidt vanskeligt rig-
tigt at saa Klarhed over „The Lu-
theran Brotherhood“ og dens Op-
gave. Og det vil heller ikke rigtig
klares for os, gennem hvad Vast-
Gertsen skrev i sidste Nr. eller hvad
Dr. Stub skriver.
De tror selv paa Sagen og opfor-
drer andre til at være med, men
den væsentligste Grund, ja den eneste,
er egentlig, at vi i den lutheriske
Kirke har have en stor Forening,
der kan repræsentere hele vor luther-
iske Kirke i Landet i Lighed med som
Young Men's Christian Associa-
tion (J. M. C. A.) repræsenterer
hele den reformerte Kirke, og
Knights of Columbus (K. o. C.)
den katolske Kirke.

Det koster noget mere Lys over
Sagen, naar vi lægger Mærke til,

at „The National Lutheran Com-
mission“ ikke er i Stand til at
udrette, hvad den fatte sig som Maal
at gøre for Soldiers & Sailors
Welfare, siden Regeringen har af-
skediget „Camp Pastors“.
En Del af den store Sum, N. L.
C. indsamlede blev brugt til at
lønne Camp Pastors med og andet
til at opføre Foramlingsbygning-
er for, som Dr. Stub omtaler;
men det synes, som man ikke har
Klarhed over, hvor man skal anvende
Resten af den indsamlede Sum,
efter at Camp Pastors er inddraget.

Den 9. Sept. mødte National
Lutheran Commission's raadgivende
Finanskomite i New York i den Hen-
sigt at fatte Beslutninger om Besty-
relsen af det Fond, som var samlet
for Kommissionen. Der var til Da-
to indkommen \$1,183,044.87, og
Udgifterne til Dato havde været
\$443,516.04, og tilovers i Ban-
ker eller anbragt paa anden Maade
var der \$739,528.83. Der blev
gjort Ansalt for Summens Beva-
relse, men vi finder intet om, hvad
den skal bruges til.

Det synes nemlig, som Regerin-
gen udelukkende har lagt al „Wel-
fare Work“ blandt Soldater og
Søfolk i Hænderne paa J. M. C.
A., J. B. C. A., K. o. C., Jewish
Welfare Board, American Library
Association, War Camp Commu-
nity Service og Salvation Army.
Og Regeringen har saa videre
bestemt, at der den 11. November
skal gøres en Skatantirengelse for
at indsamle en Fællessum af \$170-
500,000 til nævnte 7 Foreninger
til „Welfare Work“ blandt Soldater
og Søfolk.

Dr. John R. Mott gjorde Ind-
vendinger imod, at J. M. C. A.
skulde have Fælleskab med den
katolske Forening Knights of Col-
umbus o. a. i denne Indsamling,
men til ingen Nytte. Regeringen
blev ved sit.

Der er saa bestemt, at af de
\$170,500,000 skal J. M. C. A.
have \$100,000,000; J. B. C. A.
\$15,000,000; K. o. C. \$30,000,
000; Jewish Welfare Bond \$3,
500,000; Am. Library Ass. \$3,
500,000; War Camp Community
Service \$15,000,000; Salvation
Army \$3,500,000 — Fordelingen
rimeligvis gjort i Forhold til Fore-
ningernes relative Størrelser.

Vi forjaar saa, at somme mener,
at „Lutheran Brotherhood“ driver
et særskilt „Welfare Work“ blandt
Soldater og Søfolk, sagtens da
ved Hjælp af de nylig nævnte \$739-
828.83. Men N. L. er i hvert Fald
ikke taget med i Betragtning ved
den Indsamling, der skal foretages
den 11. November, og vi vil jo al-
ligvel blive opfordret til at være
med i denne.

Om altsaa N. L. skal og faar
Lejlighed til at gøre et særskilt lu-
therisk Welfare Work, saa maa vi
selv betale for det ved Siden af,
hvad vi bidrager til de andre.

Nu — at Regeringen ikke vil
saa i Forhold til og forhandle med
enkelte Kirke Samfund, det er jo
naturligt nok, da den jo lader Re-
ligion være en Privat Sag.

Og her er det vel saa, den store
Nødvendighed ses for en
stor lutherisk Forening i
Lighed med J. M. C. A., saa vi
som Lutheranere muligvis i Frem-
tiden kan kæmpe os frem til den
Anerkendelse og Indflydelse, som
vi nu mangler.

Den store Opgave nu er
altsaa at saa en saadan stor Lu-
theran Brotherhood i Stand, rede
til at gøre, hvad den faar Lejlighed
til blandt vore lutheriske unge Mand
under Janerne, og ellers rede til at
tage fat paa fremtidige Opgaver,
som ligger for en saadan Forening
at løse.

Og saa er det ogsaa et Skridt i
Retning af, at de forskellige luther-
iske Samfund nærmere sig hinanden
til Løsning af Fællesopgaver.

Angaaende Sprogsagen.

Paa en Foreningsafstiftelse til Rege-
ringen i Washington angaaende Ret-
ten til Gudstjenester i fremmede
Sprog er det Svar givet, hvilket
her følger i Oversættelse:

Angaaende denne Sag er den Af-
deling af Vægen om Handel med
Fremmede hvilken kræver Overværelse
af alt det, der i fremmede Sprog
behandles Sager behørende under
Krigen. Som Følge deraf kan det
fastslaaes, at det er Forbudsrege-
ringens Politik ikke at undertrykke
fremmede Sprog, saafremt ingen op-
vækkede Dyringer er forekomne; og
saavidt vi ved, har ingen af For-
bundets Embedsmænd øvet nogen
saadan Undertrykkelse.

— Dette var skrevet paa Attorney
Generals Begne og underfrevet af
„The Special Assistant to the At-
torney General for war work.“

Angaaende Staten Nebraska's Stil-
ling til denne Sag, udtalte Gu-
verner Reville Fredag Aften d. 27.
Sept. i Væen Valentine følgende:
(Det bemærkes at det var samme
Dag, som Amerikaniseringskomiteen
havde afleveret deres Indberetning
angaaende fremmede Sprog i Kir-
kerne.) „Vi har her i Nebraska har
været gjort urimelige Ting. I nog-
le Tilfælde har det været forbudt
Jok, som ikke kunde tale det eng-
elske Sprog skubende, at bruge et
andet Sprog i Telefonsamtaler. I
andre Tilfælde er Brugen af frem-
mede Sprog ved Gudstjenester ble-
ven indskrænket endog saa i en sa-
dan Grad at det valde alvorlig U-
lempe for de gamle, der i deres
fremtidige Alder varstelig kan
lære et nyt Sprog. Saadanne Over-
ligheder er ikke vel fete af det na-
tionale Forbudsraad eller af Præsi-
dent Wilson; ej heller er de no-
genstunde blivne forordnede af Sta-
tens Forbudsraad, forsamlet som
Selskab til Raadslagning.“

Dannevirke skriver den 16. Okt.:
De, der er enig med Guverner Har-
ding i hans Sprogproklamation,
fætter ikke stor Pris paa Clarion,
der staar i Spidsen for de For-
stæters Undervisningsvesen eller
Bureau of Education, der er en
Afdeling under Indreministeri-
et.

Denne Uvise er forjaatelig, thi
samtidig med at Clarion er Tals-
mand for Amerikanisering af alle
Nykommere eller Indvandrere her
til Landet, vil han gaa frem paa
en hel anden Maade dermed end
den, Harding har forjagt at prat-
tere.

I første Nummer af et Mad-
„Americanization Bulletin“, som
Clarion leder i Forening med In-
dendrigsminister Lane, har han en
Artikel, som han kalder „Racial
Groups“, og hvori det bl. a. hed-
der:

„De For. Staters Regering an-
erkender ingen Grupper. Den ten-
der kun Enkeltpersoner (Individ-
uals). Den giver til alle de Hund-
rede Millioner eller flere Indvi-
der, som gennem deres egne Re-
præsentanter vedtager deres egne
Love, den størst mulige Beskyttelse
og Frihed til at slutte sig sammen
som de vil og for alle Slags For-
maal, som de tror vil tjene til de-
res Belfærd og Tilfredshed, saa
længe som de ikke griber forstyrren-
de ind i andres eller det hele Sam-
fundets Belfærd og Lykke.

Som et Resultat af alt dette, med-
dens Individuellerne i alle Racers
flønger sig til Traditionerne og Min-
derne fra deres Fædrenejem og
deres Slægt paa den anden Side
havet, bliver de dog snart alle
Amerikanere.

Der er ingen Indskrænkning af
Talefriheden og intet konstitutionelt
eller lovgivningsmæssigt Forbud imod noget
Sprog, men for Nemheds Skyld
og paa Grund af dets Udbredelse,
Eftersyn og Brugbarhed lærer de
fleste, endog af de ældre Folk, mer
eller mindre af det engelske Sprog,
som vore Love er skrevne paa, som
bruges i Skolerne og til Hverdags-
brug af et stort Flertal af Bevol-
kningen, og for en Del er det Sprog,
som Verdenslitteraturen og Hand-
len læres paa.

Alle Kirker og Trosselskaber
er beføjede til at bruge det Sprog
og saa gøre Brug af en hvilken som
helst Ritual og forkunde ethvert
Dogma, de ønsker, naar det ikke

er i Modstrid med den offentlige
Fred, men i Frihedens Lyst virker
de alle i Retning af Humanitetens
Religion, hvor der øves Handlinger,
der vidner om Barmhjertighed, Med-
lidenhed og Venlighed, og hvori al-
le betragter sig som Brødre.“
— A. L. Schultz.

Reuben Jensen's Død og Begravelse.

Vor Søn Reuben Nils Duellund-
Jensen blev født 14. Marts 1897
i Reenah, Wis. 6 Aar gammel
flyttede han med os til Cedar Falls,
Iowa.

1906 fulgte han videre med os
til Fredericksborg, Nebr. De sidste
3 Aar har han arbejdet ved Cedar
Falls, Iowa. 3 Maj, sidsteleden
„Anslidde“ han i U. S. Navy. 13.
Juni forlod han Waterloo, Ia.,
for at gaa til U. S. Training Sta-
tion Engineers Div., Seattle,
Wash. Den 1. Okt. sendte han os
et Kort, at han samme Dags Ef-
termiddag skulde rejse til et andet
Sted, men vidste ikke hvor.

7. Okt. modtog vi saa Telegram
fra U. S. Hospital i Puget Sound,
Wash., at han var død samme Dag
kl. 2.10 Efm. af Influenza-Pneumonia.
Lørdag 12. Okt. modtog vi
hans afsjælede Legeme i Minden,
Nebr., hvor han af de gamle Sol-
dater blev haaret til Ligbognen. Vi
havde ham saa hjemme Natien
over.

Søndag kl. 2 Efm. blev han ta-
get til Minden, hvor de gamle
Soldater og „boys scouts“ mødte
og gif i Procession til The Court
House, hvor de gamle Soldaters
Kvintner traadte ind i Procession.
Paa Tjiftiden af Courthuset var
en nydelig Opstilling af mange kost-
bare Blomster og Flag med et stort
Vilde i Midten af den afdøde i
Uniform.

I Overværelse af en saare stor
Menneskemængde blev vor afdøde
Søn vist saa stor Ære, at det gif
over alle vore Forventninger.

Kun skal nævnes, at Pastor
Bjørk fra den svenske lutheriske Kir-
ke talte varmt og gripende over 2.
Tim. 4, 7—8: „Seg har stridt den
gode Strid“ o. s. v. Ved Graven
i Fredericksborg talte Pastor J. P.
Jensen i Minden indtrængende og
trøstende over Es. 40, 1—2: „Trø-
ster, trøster mit Folk“ o. s. v. Nu
er vor afdøde Søns Breve os en
dyrebare Æsat, særlig fordi de vid-
ner om, at han forlod sig paa Gud
og ventede alt godt af ham.

Vi har ikke mistet vor Søn, men
vi har daglig givet ham til Gud
og vor Land.

Med Fredens Hilsen.
S. P. Jensen.

„PREACH THE WORD.“

Opening Sermon at the Annual
Meeting of Joint Conference of
Lutheran Missions in Japan.
(By J. P. Nielsen.)

This is one of the latest in-
junctions of the aged Paul. It
is based upon some 30 years of
Christian experience, upon 15
years of apostolic activity and
survey, and above all upon in-
spiration of the Holy Ghost. As
Paul sat there quietly in the
world's great centre and looked
back upon his work and sufferings
for Christ, and as he thought
of the factions in the Corinthian
Church, Judaism playing havoc
with the faith of many Christians
in the Galatian Churches, the
first forms of Gnosticism and false
asceticism creeping into the Co-
lossian Church, and the universal
corruption in the gentile world,
especially in its great centre
Rome, he had no stronger injunc-
tion to preachers than this:
preach the Word.

This injunction was laid upon
the heart of a young preacher.
It is the embodiment of all the
injunctions laid upon the hearts
of all preachers of the Word of
the Cross through all times. It
is the Holy Ghost's absolute de-
mand upon all Christian preach-
ers in all places.

How little this injunction was
heeded soon became evident with-
in the Christian Church, and the
disregard of it has been and is
the greatest sin and shame of

that Church which bears Christ's
name. From the beginning a tend-
ency to conform the doctrines of
Christianity to human philosophy
has been always and everywhere
apparent. The Church has al-
ways been subject to the in-
clination to substitute the founda-
tions of grace with the inven-
tions of man's pride. The word
philosophy is used only once in
the N. T. and then only to be
warned against. It is in Colos-
sians II, 8 where Paul says:
„Take heed lest there be any
one that maketh spoil of you
through his philosophy.“ Not only
Gnosticism but the influential
School of Alexandria with Cle-
ment and Origen lead the way,
and a long line of preachers later
followed them in filling the Chris-
tian pulpit with human philo-
sophy „after the rudiments of
the world,“ while the Word of
the Cross was regarded as fool-
ishness and simple faith was
looked upon as the lowest stage
of Christian development. As we
observe the use which in many
places is made of the modern
pulpit, there is apparent a strong
tendency to accommodate it to the
level of the newspaper. As we
listen to the message going forth
from many modern pulpits, it
is all too evident that it con-
tains nothing which could not
have been said as well by Plato
and Aristotle. But how could this
be otherwise, when, as one has
well said, so many theological
schools might be called „schools
for turning believers into doubt-
ers?“ In these days of science,
let the preacher leave science a-
lone. Too often is science spoken
of as if it occupied the same
level with religion. One might
as well talk of fruit-growing as
on the same level with religion.

The fruit-grower should be the
best of Christians, but he can
become so only through the
Word of God and not through
his science. What does the di-
vision of the human body into
carbon, oxygen and hydrogen
have to do with my relation to
God? All the truths of science
cannot make the least impression
upon the guilty conscience, nor
satisfy the heart's longing for
God's pardon. All truths may
be used as examples of God's
greatness and power as well as
of His love, but only the preach-
ing of the Word will put a sin-
ner right with God. Yet so many
modern preachers put aside the
sword of the Spirit and use
some blade of their own temper-
ing. Even so much preaching
in present-day Japan suffers from
this defect. The sword of hu-
man wisdom looks like the long
and mighty sword of the Samu-
rai while the sword of the Spirit,
if apparent at all, looks like a
penknife. The well-worked-out
part of most sermons is modern
„Shiso“ (thought) with a profu-
sion of illustrations drawn
from profane literature, modern
science and modern magazines,
with here and there a brief re-
ference to the Biblical text or a
word of Scripture thrown in
without any true explanation of
its meaning. Thence the meager
results in converts to Christianity,
the exceedingly small numbers
at church services and the great
falling away after baptism. Nor
will this condition change for
the better until all, both mis-
sionaries and Japanese preachers,
heed Paul's injunction: „Preach
the Word.“

When in the present genera-
tion so much is said about mis-
sionary leadership, here is a field
where the missionary must lead,
here is the greatest field, the
greatest opportunity for leader-
ship. If we are not awake to
this fact, if we are gripping the
wrong sword in this field of
battle, we shall fail most miser-
ably; nor do we deserve to win,
for then the warfare is none of
Christ's.

But to preach the Word is
not merely repeating Biblical
facts and truths in their crude
form, so to speak, — it is, through
fervent prayer and painstaking
preparation, an adapting of Bibli-
cal truth to the hearers.